

MOJE KRAJNOSTI

Ivan Lendić

U mrtvim tišinama
noć mi ispija posljednji odbljesak dana
i mojim suzama ispire svoj
sablazni lik.

Ja napušten u osami
buljim u neodređeno ...
naslonjen na svoj bol (iako nestvaran)
čekam ...
da se podignu odronjeni mostovi
što me spajaju sa životom.

... i stojim na razmeđu mojih krajnosti:
stvarnosti i vječnosti,
koje su tako daleko i blisko
da se u meni dodiruju.

Ja ipak dalek svom postojanju,
stran svom nastajanju,
— žudim,
da se ponovno rodim iz vlastita sebe ...

ZAZIV

Josip Radić-Planinić

Govorio sam si
kućo napuštena
ovco izgubljena
šumo jesenja
ploveća gromado leda
oblače bezvodni
jedro spuštено
škrinjo pokradena
još sam si govorio
knjigo nenapisana
budućnosti prošla
kraljevino nepostojeća
ništa u svemu

sve u mogućemu

ako mi pošalješ Duha svojega
da pokrene zaustavljeno
i dovrši započeto